Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 115. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 24-го ТРАВНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MAY 24, 1978 No. 115. VOL. LXXXV.

Д-Р ЯРОСЛАВ ПАДОХ ОБРАНИЙ НА ПРЕДСІДНИКА 29-ої КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ У ПІТТСБУРҐУ. У ПЕРШОМУ ДНІ КОНВЕНЦІЇ ВІДБУВСЯ ВИБІР ПРЕЗИДІЇ ТА ВИБІР КОНВЕНЦІЙНИХ КОМІСІЙ — ВИБОРЧОЇ І КОМІСІЇ ПРОСЬБ. СХВАЛЕНО ЗМІНУ СТАТУТУ ЩОДО ГОЛОСУВАННЯ МАШИНАМИ ТА ВИСЛУХАНО ЗВІТИ ЕКЗЕКУТИВНИХ УРЯДОВЦІВ.

Д-р Ярослав Падох

Піттсбург, Па. — Д-р Ярослав Падох, колишній довголітній головний секретар Українського Народного Союзу, тепер голова Наукового Товариства ім. Шевченка, був обраний великою більшістю голосів на предсідника 29-ої конвенції УНСоюзу, яка почалася тут у понеділок 22 травня і триватиме впродовж цього тижня, що його посадник міста проголосив з цієї нагоди „Українським містом Піттсбургом". На заступників предсідника обрані одноголосно Леонід Філь, голова Українського Національного Об'єднання у Канаді, та заступник голови Комітету Українців Канади, і проф. Іван Телюк, попередній заступник головного предсідника УНСоюзу. Так само одноголосно були обрані Тамара Куропась на англомовну секретарку і Іван Скочиляс на секретаря українською мовою. Вибір Президії конвенції попередило церемонійне започаткування співом Американського, Канадського й Українського Національних гимнів у виконанні делегата д-ра Юрія Оришк[illegible]ну молитву провів о. монс. Р. Данильчук, український католицький парох у Карнегі, Па. Коротке привітання до делеґатів виголосив українською і англійською мовами голова Конвенційного Комітету, головний радний Андрій Джула. Він же представив посадника Піттсбурґу Ричарда Каліґуірі, який з черги привітав делеґатів цього найбільшого зібрання вільних українців у Піттсбургу, висловлюючи подив і вдячність українцям взагалі та українським мешканцям Піттсбургу зокрема за їхнє зберігання своєї національної ідентичности та за їх вклад в американську мозаїку.

Переведено постанову про голосування з допомогою машин.

Конвенцію відкрив формально головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір, дякуючи місцевому Конвенційному Комітетові зокрема головному радному Андрієві Джулі та інженерові Михайлові Комічакові, власникові місцевої української радіопрограми, який видатно причинився до організації і переведення великої культурної імпрези, яка відбулася в неділю 21 травня, напередодні конвенції. Головний предсідник Йосип Лисогір згадав у своєму вступному слові померлих у звітовому часі головного радного Тараса Шпікулу, почесного члена Головного Уряду Миколу Давискибу, як і всіх у тому часі померлих членів УНСоюзу, що їх пам'ять конвенційні делегати вшанували повстанням з місць і хвилиною тихої молитви.

Звіт Верифікаційної Комісії, яка працювала у такому складі: Микола Хоманчук, Бернард Л. Корчинський (голова), Володимир Рефт, Володимир Василенко, Роман Татарський, М. Комічак (секретар), зокрема уневажнення Комісією повновластей делегата від 194 Відділу д-ра Ярослава Падоха з уваги на його почесне членство в Головному Уряді, викликав довгу і досить палку дебату щодо статутової правосильности такого рішення. Після дебати Верифікаційна Комісія перевірила своє становище та при знала всі делеґатські права д-рові Я. Падохові, що конвенція одноголосно схвалила. Після вибору Виборчої Комісії та Комісії просьб (докладний вислід голосування буде відомий щойно в другому дні нарад), Президія конвенції покликала Пресову Комісію у такому складі: Антін Драган, Володимир Левенець, Василь Шарван, Михайло Комічак, Олена Олек, Глорія Пашин, Іван Скочиляс, Василь Папіж і Василь Дідюк.

Вміжчасі Конвенцію сердечно привітав представлений головним предсідником Й. Лисогором головний предсідник Української Народної Помочі, яка має свій осідок в Піттсбургу, Володимир Мазур, який недавно був переобраний на конвенції того братського Союзу у Чікаго на чергову 4-річну каденцію. Від імені Екзекутиви УККА вітав Конвенцію директор Українського Інформаційного Бюра у Вашінгтоні, інж. Юрій Нестерчук, інформуючи одночасно присутніх про працю цього бюра, його значення і потреби.

З черги приступлено до звітування членів Головного Екзекутивного Комітету. Звіти всіх членів Головного Уряду були надруковані окремою книжкою та роздані всім делеґатам при реєстрації. Конвенція вирішила, що головні урядовці можуть свої друковані звіти доповнити інформаціями чи завваґами протягом 10-ти хвилин, а всі інші члени Головного Уряду можуть зробити це по 5 хвилин. Перший день конвенційних нарад закінчено такими короткими доповненнями до звітів, що їх виголосили — головний предсідник Йосип Лисогір, заступники гол. предсідника адв. Іван Флис і Марія Душник, головний секретар Володимир Сохан, головний касир Уляна Дячук та головний організатор Степан Гавриш. Короткі завваги до звіту головного директора УНСоюзу на Канаду, сенатора Павла Юзика, який не бере участи у Конвенції з уваги на свою участь у парляментарній репрезентації Канади на нарадах НАТО у Брюсселі, виголосили заступник предсідника Леонід Філь і головний контролер Іван Геврик. На другий день нарад передбачено закінчення усіх звітувань.

ЗСА БАЖАЮТЬ ПОВНОЇ НОРМАЛІЗАЦІЇ ВІДНОСИН З КИТАЄМ — ЗАЯВЛЯЄ БЖЕЗІНЬСКІ

Пекін. — У суботу, 20-го травня, тобто в перший день своїх відвідин комуністичного Китаю, д-р Збіґнєв Бжезіньскі, головний дорадник Білого Дому для справ крайової безпеки, заявив на бенкеті, у присутності китайського міністра закордонних справ Гуанг Гуа, що президент Джіммі Картер бажає приязних відносин з Китайською Народною Республікою і встановлення нормальних дипломатичних та інших зв'язків між Вашінгтоном і Пекіном, додаючи, що „ЗСА вже дійшли до остаточного рішення щодо цієї справи".

Бжезіньскі, який прибув до Китаю на триденні відвідини, не входив у подробиці в справі встановлення нормальних зв'язків між ЗСА і Китаєм, тобто не коментував вимог Пекіну, що уряд ЗСА мусів би раніше зірвати дипломатичні зв'язки з Націоналістичним Китаєм на Тайвані, уневажнити оборонний договір з Тайпеєм і відтягнути біля 1,000 американських вояків з Тайвану. Він тільки наголошував потребу нормалізації відносин з Пекіном, а цілком не згадував Тайвану.

Підносячи тост, Бжезіньскі сказав, що ЗСА поділяють погляди Китайської Народної Республіки щодо „ставлення спротиву старанням будь-якої держави встановити гегемонію над світом чи даним обширом". Як відомо, Пекін вживає слово „гегемонія", коли коментує імперіялістичні пляни Совєтського Союзу. Китайський уряд часто докоряє Америці, що не ставить досить сильного спротиву Совєтському Союзові, зокрема в справі військового втручання СССР у справи Африки, як теж критикує уряд президента Джіммі Картера за припинення продукції бомбовика Б-1 і відкладення розбудови невтронної бомби. Коментатори вказують, що тост Бжезіньского мав на меті запевнити Пекін, що ста-

(Закінчення на ст. 3-ій)

ДОГОВІР ЩОДО ОБМЕЖЕННЯ ЗБРОЇ ТРЕБА ПОВ'ЯЗАТИ З ПИТАННЯМ ПРАВ ЛЮДИНИ В СССР — ВИМАГАЄ ГРУПА СЕНАТОРІВ

Вашінгтон. — Дев'ять сенаторів з обох головних партій ЗСА у листі до президента Джіммі Картера заявили, що противитимуться будь-якому договорові зі Совєтським Союзом щодо обмеження зброї, якщо совєтський уряд раніше не припинить свого військового втручання у справи країн Африки та не припинить переслідування інакомислячих у СССР.

У листі, висланому в четвер, 18-го травня, сенатори зазначили: „Ми вважаємо, що тотальною непослідовністю є те, що Совєтський Союз у Женеві переговорює відносно обмеження зброї, а в той самий час силою зброї поширює свою імперію в Африці та порушує людські права своїх громадян".

Під листом підписалися республіканські сенатори Говард Бейкер із Теннесі, лідер Республіканської меншости в Сенаті, Генрі Беллмон із Оклагоми, Карл Куртіс із Небраски, Джон Денфорд із Міссурі, Пітер Доменічі з Ню Мексіко, Джейк Ґарн із Юта та Ричард Луґер з Індіяни, а також демократичні сенатори Роберт Морґен з Північної Каролайни і Едвард Зорінський з Небраски.

ВИЯВЛЕНО ЗНОВУ ТРЬОХ СОВЄТСЬКИХ ШПИГУНІВ У ЗСА

Рудольф Черняєв

Вальдік Енґер

Вашінгтон. — Директор ЕфБіАй Вільям Вебстер повідомив, що арештовано двох совєтських громадян під закидом шпигунства, а третього не можна було арештувати тільки тому, що він, як „атташе" в Секретаріяті Об'єднаних Націй, користується дипломатичною недоторкальністю. Арештовані Рудольф Черняєв і Вальдік Енґер були також службовиками в Секретаріяті ОН. Третій „дипломат"-шпигун — це Владимір Зіньякін.

До Державного Департаменту викликали представника совєтської амбасади у Вашінгтоні і зажадали від нього, щоби названий вгорі совєтський „дипломат" негайно був відкликаний з Америки. Названі совєтські шпигуни збирали інформації головно щодо американської підводної фльоти. Їхній інформатор доставив американським властям безперечні докази тієї шпигунської роботи. Він признався, що отримав від своїх совєтських партнерів 16,000 дол. готівкою за різні тайні документи, що стосувалися підводних човнів, рисунки, тайні гасла і засекречений вартісний для оборони країни матеріял.

Ця нова шпигунська афера СССР виявилася на який тиждень перед заповідженими новими відвідинами совєтського міністра закордонних справ Андрея Ґромика, який знову приїздить у справі „СОЛТ-у", себто переговорів про обмеження стратеґічної зброї.

Ізраїльські війська залишать Ливан в червні

Єрусалим. — Ізраїльський уряд на своєму засіданні в минулу неділю визначив дату 13 червня ц. р., як остаточну для відкликання решти ізраїльських військ із Ливану. Коли 14 березня ц. р. група палестинських терористів висадилась від сторони моря на ізраїльській території і тоді згинуло 35 ізраїльців, 1 американка та 9 арабських терористів, то Ізраїль у відплатній акції вислав своє військо до Ливану, звідкіля палестинські терористи робили свої випади проти Ізраїлю. Тоді Рада Безпеки Об'єднаних Націй рішила створити і вислати до Ливану міжнародне військо, вимагаючи водночас від Ізраїлю „негайно" відтягнути своє військо з Ливану. Ізраїль робив це ступнево, узалежнюючи евакуацію своїх військ від того, щоби міжнародне військо займало звільнені місця та ґарантувало, щоби арабські терористи не повторювали своїх протиізраїльських дій.

На тому недільному засіданні ізраїльської ради міністрів була також мова про рішення ЗСА продати військові джети найновішого типу не тільки Ізраїлеві, але також Єгиптові і Савді Арабії. Ізраїль тим американським рішенням дуже невдоволений і стурбований. У реакції ізраїльський прем'єр Менахем Беґін заповів суворішу поставу Ізраїлю у відношенні до замирення на Близькому Сході, вважаючи, що „захитався балянс сил" між Ізраїлем і арабами та що Ізраїль буде більш загроженим, ані ж був, поки Єгипет і Савді Арабія не отримали тієї американської зброї. На цьому ґрунті існує яскрава розбіжність між ЗСА і Ізраїлем.

Заповіджене названим ізраїльським прем'єром скріплення ізраїльських колоній — замість їхньої ліквідації — на правому березі Йордану (та окупована Ізраїлем у війні 1967 р. земля належала раніше до Йорданії, але Ізраїль вважає, що це престара ізраїльська територія) — погіршить знову можливості замирення.

В Клівленді відкрито виставки української спадщини

Клівленд (О. Гайський). — Стараннями працьовитого Комітету „Українська спадщина", при Окружному Союзі Українок Америки стейту Огайо, в приміщеннях Вестерн Резерв Гісторікел Сосаєті, 10825 Іст Бульвард, Клівленд, Огайо, 44106, відбувається виставка під назвою: „Українські традиційні мотиви в текстилях і писанках", яка триватиме від 21-го травня до 10-го вересня цього 1978-го року.

Відкриття маратонськи довгої виставки, для якої на кожний місяць передбачена інша зміна, з практичними показами вишивання, писання писанок тощо мало відбутися в неділю, 21-го травня о год. 2:30 сполудня.

В програмі цієї інавґураційної днини був м. і. показ застосування української вишивки в модерному одязі. Комітет очолює Дженні Бокар, а секретаркою є Надя Дейчаківська. Окружний СУА стейту Огайо веде інж. Ірина Кашубинська.

Сенатор Персі критикує засуд Орлова

Вашінгтон. — Сенатор Чарлс Персі, промовляючи в сенаті ЗСА в четвер, 18-го травня, заявив, що засуд совєтського фізика-дисидента Юрія Орлова не припинить руху спротиву в СССР, бо „свободи думки не можна ув'язнити''. Скритикувавши гостро засудження Ю. Орлова, сен. Персі висловив переконання, що „на місце кожного ув'язненого дисидента в СССР приходить тисяча нових''.

У дальшому, сен. Персі заявив, що засудження Орлова є черговим грубим порушенням прав людини режимом, який після 60-ох років влади застосовує терористичні методи проти інакшедумаючих громадян. Таке поступовання совєтського режиму, твердив сен. Персі, ще більше насторожує західні комуністичні партії проти нього і ставить під сумнів доцільність політики детанту.

В Ню Йорку відбудеться самостійний концерт Зені Кушпети

Зеня Кушпета

Ню Йорк (Д. К.). — У неділю, 28-го травня ц. р. в Ню Йорку, в Українському Інституті Америки, 2 Іст 79-та вулиця, відбудеться самостійний фортепіяновий речиталь Зені Кушпети, влаштований Українським Музичним Інститутом Америки, Інк.

Наша молода піяністка походить з Канади, де вона, будучи ще ученицею Марти Кравців Барабаш, 13 річною дівчинкою виступила в Торонто зі своїм самостійним концертом. Недовго після того слідував її фортепіяновий речиталь виключно з українськими творами.

Зеня Кушпета продовжувала свої музичні студії у Королівській Музичній Консерваторії в Торонто, які закінчила дипломом. Відтак вона виїхала до Бенфу, де була учасницею курсів А. Куерті. Опісля дісталася на музичний факультет Торонтського університету до проф. К. Пула. За її талант і працю її нагороджено стипендією ім. В. О. Форсита. Зеня Кушпета тепер кінчить студії в Пібоді Консерваторії в Балтіморі, ЗСА, де її признано „тічінґ феллавшіп" і де вона продовжує студії у знаного піяніста Леона Фляйшера. Канадська Рада вдруге нагородила її 6,000-доляровою стипендією. Крім фортепіянових речиталів, Зеня Кушпета грала зі симфонічними оркестрами і виступала в радіо.

У Нюарку відбулася демонстрація в обороні Ю. Шухевича

Нюарк, Н. Дж.—Українські студенти, члени Комітету Оборони Юрія Шухевича Ню Джерзі, Відділ УККА Нюарк—Ірвінґтон, у п'ятницю 28-го квітня ц. р. влаштували тут перед Федеральним Будинком демонстрацію, метою якої було здобути увагу американського уряду в справі звільнення цього відомого українського політичного в'язня. Щоб здраматизувати свою акцію, студенти заінсценізували, на хіднику перед згаданим будинком, концентраційні табори в Совєтському Союзі, — так поінформував про цю подію нюаркський щоденник „Стар Леджер".

Михайло Вовк, студент 4-го року Кінґ коледжу і голова цього ж Комітету пояснив, що їхня демонстрація почалася о год. 8-ій вечора, у Велику П'ятницю за Юліянським календарем. Він також зазначив, що заки вони вранці вийшли на демонстрацію, несучи у марші українські і американські прапори, вночі ще тут ночували поза заімпровізованими колючими дротами, починаючи голодівку. Їхньою протестаційною акцією вони вшанували Юрія Шухевича, від 1948-го року в'язня совєтських концтаборів, якого заарештовано 15-річним юнаком з тієї причини, що він відмовився відректися свого батька — генерала Української Повстанської Армії Романа Шухевича-Чупринки.

ВІДБУДЕТЬСЯ ВЕЧІР УКРАЇНСЬКОЇ ЖУРНАЛІСТКИ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк, Н. Й. — Напередодні 18-ої Конвенції Союзу Українок Америки, яка відбуватиметься на протязі 27, 28, 29-го травня, Спілка Українських Журналістів Америки інформує, що у п'ятницю, 26-го травня ц. р., о год. 7-ій вечора, в домівці Союзу Українок Америки при 108 Другій евеню відбудеться Вечір Української Журналістки. У програмі вечора візьмуть участь: Марта Богачевська-Хом'як Любов Волинець, Ольга Кузьмович, Уляна Любович.

У Заірі згинуло коло 150 білих

Брюссель. — До столиці Бельгії Брюсселю почали прибувати перші транспорти врятованих і евакуйованих з міста Колвезі в Заірі (кол. Конґо) білих громадян, здебільша службовиків тамошньої копальні міді чи закордонних торговельних представництв. Бельгійські парашутні з'єднання та французький чужинецький леґіон врятували кругло 2,500 білих, — однак, за твердженням оцілілих, чорні партизани, вишколені кубинцями і озброєні совєтською зброєю, не змогли би перевести масакри білих, як би бельгійська і французька допомога наспіла швидше. ЗСА допомогла Бельгії і Франції своїми військовими транспортними літаками. Докладного числа жертв не можна ще підрахувати, — покищо нараховують кругло 150 вбитих партизанами чоловіків, жінок і дітей. Евакуйовані оцілілі оповідають макабричні сцени, які відбувалися після наскоку на те місто чорних партизанів — вони вбивали всіх білих, кого тільки стрінули, вкидали до помешкань крізь вікна ручні гранати, знущалися, відрубували голови, грабували крамниці, палили автомобілі. Неперевірені вістки кажуть теж про дисонанс між бельгійськими парашутистами і французькими чужинецькими леґіоністами, які буцім то теж взяли участь у вбивствах цивільних людей та грабежах. Перевезені до Бельгії втікачі твердять, що у вбивствах білих брали участь не тільки чорні партизани, але й вояки державного заірського війська — що вимагає перевірки. Деякі втікачі зарікаються більше вертатися туди — інші знову заповідають, що коли настане спокій, то вони вернуться до Заїру, де народилися самі чи їхні батьки.

Бровн запевняє НАТО щодо збільшення кількости американських вояків

Брюссель. — Секретар оборони Гарольд Бровн минулого четверга, 18-го травня, запевнив европейських членів Північно-Атлантійського Союзу (НАТО), що на випадок потреби ЗСА збільшать вдвоє кількість своїх вояків на терені Европи, і то протягом двох тижнів, а протягом одного тижня втроє скріплять свої повітряні сили в тій частині світу.

Запевнення Бровна — це частинна відповідь на представлений день раніше звіт розвідчих чинників НАТО, що Совєтський Союз продовжує дуже скорим темпом модернізувати свої танкові та летунські з'єднання, які становлять поважну загрозу для безпеки Західньої Европи.

Під сучасну пору в Европі перебуває 205,000 американських вояків, фронтовиків і з допоміжних частин. На випадок потреби кількість фронтовиків може протягом двох тижнів зрости до 350,000 осіб.

Протягом останніх кількох днів в Брюсселі нараджувалися міністри оборони держав НАТО, звертаючи головну увагу на виготовлення плянів на наступних 15 — 20 років. Міністри розглянули біля 100 різних рекомендацій, схвалюючи велику більшість з них.

У четвер промовляв турецький міністер закордонних справ Гасан Есат Ісік, докоряючи Америці за встановлення ембарґа на продаж зброї Туреччині в 1975-му році, тобто після інвазії турецьких військових з'єднань на північну частину Кипру. Він заявив, що без американської зброї Туреччина не зможе задовільно виконати своїх завдань на терені східньої частини Середземного моря.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Справа Кореї

Американська преса знову присвятила багато місця справі відтягнення американських піхотинних частин з Південної Кореї, тим разом зосереджуючи увагу на заяву генерала Джона Вессі, головнокомандувача збройними силами Об'єднаних Націй у тій азійській країні, який недавно сказав, що хоча підчиниться рішенню президента Джіммі Картера відтягнути піхотинні з'єднання ЗСА, то, як комендант, волів би, щоб не було жадного зменшення у кількості американських вояків в Південній Кореї, зокрема тому, що комуністична Північна Корея та інші комуністичні держави того обширу представляють собою поважну мілітарну загрозу.

Заява ген. Вессі — це більш дипломатичне повторення попередніх заяв ген. Джона Сінглявба, колишнього шефа штабу американських військових сил в Південній Кореї, та ген. Ричарда Стіллвела, головнокомандувача американських військ в тій країні в роках 1973-1976. Кажемо, що слова Вессі „більш дипломатичні", бо він зазначив, що підчиниться рішенню Президента, а Сінглявб одверто заявив, що не погоджується з рішенням Картера. За це Сінглявба усунено з посту шефа штабу, а відтак він, за порадою Пентагону, зрезигнував із війська, бо знову публічно критикував Президента за рішення відкласти продукцію невтронної бомби і за договори щодо передачі контролі над Панамським каналом у руки панамського уряду.

Погоджуючись з тими коментаторами, які вказують, що ген. Сінглявб не повинен був публічно критикувати пропозицій президента Картера, бо Президент — це не тільки голова держави, але і головнокомандувач збройних сил ЗСА, треба, однак, зазначити, що перестороги генералів Сінглявба, Стіллвела і „дипломатична" критика генерала Вессі заслуговують на якнайбільшу увагу Департаменту оборони і самого президента Картера. Відтягнення американських піхотинців з Південної Кореї таки послабить оборонну спроможність тієї азійської країни до тієї міри, що може заохотити комуністичну Північну Корею знову напасти на Південну, подібно як це було в 1950-му році. Крім того, це відтягнення може спричинитися до значного послаблення оборонної сили вільного світу, зокрема Америки та Японії, на цілому обширі Далекого Сходу. Про цю загрозу одверто говорять речники південнокорейського і японського урядів, зазначуючи, що таке послаблення впливів вільного світу напевно використають Совєтський Союз і комуністичний Китай, щоб поширити свої власні впливи в тій частині світу.

З уваги на те, треба надіятися, що Департамент оборони і сам президент Картер таки прислухаються до перестороr згаданих американських генералів і припинять відтягнення американських піхотинців з Південної Кореї, відтягнення, яке вже розпочалося, як інформує генерал Вессі.

Компроміс в справі енергії

Більше ніж рік після того, як президент Джіммі Картер передав Конгресові програму Білого Дому щодо розв'язки енергетичної проблеми, провід спільної комісії обох Палат нарешті виготовив компромісову розв'язку до однієї з найбільш котроверсійних справ: цін на природний газ. Брак порозуміння відносно цього питання був головним заборолом до схвалення енергетичної програми президента Картера. Крім того, протягом останніх 30-ох років обидві Палати Конгресу не могли дійти до будь-якого порозуміння в цій справі. Згідно з компромісовою пропозицією, ціни на природний газ залишаться під урядовою контролею до 1985-го року, але на вищому рівні ніж досі, а після згаданого реченця буде зліквідована урядова контроля, тобто ціни встановлятимуться процесами вільного ринку, значить залежатимуть від постачання і запотребування.

Як вказують урядові економісти і спеціялісти з приватного сектора, якщо компромісову пропозицію схвалять обидві Палати Конгресу, то протягом наступних 7-ох років споживачі-покупці природного газу заплатять 21 більйон долярів більше за цей рід пального, ніж заплатили б, якщо б залишились в силі дотеперішні правила. Однак, ця сума значно менша від тієї, яку мусіли б заплатити мешканці ЗСА, якщо була б пройшла пропозиція Сенату, бо тоді протягом 7-ох років підвишки в цінах на природний газ виносили б 75 більйонів долярів. Отже, хоча компромісова пропозиція спричиниться до вищих цін, ніж передбачено в оригінальному пляні президента Джіммі Картера, то ті ціни не зростуть до рівня, запропонованого Сенатом.

Очевидно, що було б краще, якщо б ціни на природний газ цілком не зростали, але задержати їх на теперішньому рівні неможливо, бо Уряд вищими цінами хоче заохотити власників фірм природного газу до збільшення продукції. Вищі ціни також мають на меті довести до того, що пересічні мешканці ЗСА вживатимуть меншу кількість цього пального. Отже, країна заощаджуватиме природний газ, чого дуже бажає Уряд, вказуючи на брак різних родів пального в ЗСА.

Дійшовши до компромісу щодо цін на природний газ, Конгрес тепер може взятися до схвалення решти енергетичної програми Білого Дому, бо головну перепону зліквідовано. Це не значить, що законодавці за кілька тижнів зуміють виготовити проєкт, який здобуде підтримку обох палат Конгресу і президента Картера, бо існують ще інші контроверсійні пропозиції, наприклад, щодо схвалення вищих податків на нафтову ропу, але важливий крок вперед вже зроблено.

Треба надіятися, що в квітні 1979-го року, тобто в другу річницю передання енергетичної програми Білого Дому Конгресові, президент Картер не мусітиме критикувати законодавців за недіяльність відносно енергетичної проблеми, як це робив цього року у першу річницю передання цієї програми.

Два румунські механіки вибрали свободу

Нойнкірхен, Австрія. — Два румунські механіки на летовищі в столиці Румунії Букарешті схопили двомоторовий літак Червоного Хреста і втекли ним почерез Югославію і Мадярщину до Австрії. Георге Фльореску і Ніколай Віорель оповідали, що румунські військові літаки обстрілювали їх, але їм вдалося втекти. Коли вони приземлились біля австрійського села, недалеко містечка Нойнкірхен, вони поцілували австрійську землю та, зголосившись у найближчій поліційній станиці, просили дати їм політичний азиль.

ІНТЕРВ'Ю

ПРЕДСТАВНИКА РАДІОВИСИЛЬНІ „ГОЛОС АМЕРИКИ" З ВЛ. МИТРОПОЛИТОМ МСТИСЛАВОМ

I

Питання: Владико Митрополите! Десятого квітня Вам сповнилося вісімдесят років трудолюбивого життя. Із них 36 Ви віддали архипастирському служінню Українській Церкві і народові. Ви були свідком радісних і невідрадних подій у житті Церкви. Які з них Ви зараховуєте до світлих історичних моментів?

Відповідь: Вважаю, що моє служіння Богові й українському народові годі обмежити лише роками мого архипастирства. Уточню: служити Церкві й українському народові мені судилося значно більше з отієї 80-ки, про яку згадуєте.

Вас цікавлять радісні і невідрадні у житті нашої Церкви події, свідком яких і я був. Ну, знаєте, мого свідкування, як то кажуть, і на воловій шкірі не списати, бо свідком відродження Українського Православія я став ще тоді, коли було мені років 12-13. Саме тоді прислуговував у церкві таким незабутнім архипастирям-українцям, як Вікарій Полтавської Єпархії, пізніший Митрополит Юрій Ярошевський, якого застрілив російський шовініст у сані архимандрита, та другий Вікарій тієї ж Єпархії, пізніший Архиєпископ Сильвестр Ольшевський, якого замордували збольшевизовані матроси у церкві в 1918 році. До речі буде згадати: — держав я жезл цього Владики під час Панахиди коло пам'ятника Іванові Котляревському у Полтаві в 1913 році. За цю многолюдну Панахиду забрали Владику Сильвестра з Полтави і переслали аж до Челябінська за Уралом.

Думаю, доцільнішим буде згадати ті події, в яких я був не лише свідком, але й учасником. Отож, до радісних зараховую насамперед відродження Українського Православія на Волині, церковне життя якої сточили, як шашлі, російські чорносотенці, особливо на початку XX століття. На шляху церковного відродження Волині відбулося чимало подій, з яких перелічу лише важніші та ті, у яких я брав участь. Передусім це церковні з'їзди духовенства і мирян у 1922 році в Почаєві та в 1928 році у Луцьку, особливо ж понад десятитисячний здвиг православних українців у Почаєві в 1933 році, учасники якого домагалися відмосковлення Православної Церкви у Польщі та очолення церковного життя на західніх українських землях єпископами-українцями. Як наслідок, від 1934 року Волинь мала вже двох єпископів українців — Полікарпа Сікорського і Олексія Громадського, а на становищі секретаря Волинської Консисторії — проф. Івана Власовського, повікнезабутнього автора монументальної історії Української Православної Церкви. З цими особами, до яких треба долучити проф. Олександра Лотоцького, тісно зв'язане видання українською мовою великого Напрестольного Євангелія та багатьох богослужбових книг, які розійшлися по всій Україні під час II світової війни. Були вони лише краплиною для тодішнього голоду на Слово Боже в Україні.

Великої ваги подією було заснування Товариства ім. Митрополита Петра Могили в Луцьку та поява органу „Соборність", що у значній мірі спричинилось до привернення церковному життю Волині українського змісту. Напередодні Другої світової війни, в 1939 році, у майже 400-от парафіях Волині Богослужби відправлялися вже українською мовою.

Це, очевидно, не все з радісного, що перераховую у моїй, вдячній Богові, пам'яті, в чому і я брав посильну мені участь, як член Волинської Єпархіяльної Ради й управи Товариства Петра Могили та як член Української Парляментарної Репрезентації до Польського Сойму у Варшаві.

Переховує моя пам'ять і гіркі події, які ще й досі болюче переживаю. Насамперед, — це варварське нищення, палення й руйнування польськими шовіністами і урядовими чинниками православних церков на Холмщині і Підляшші та жалюгідна акція тих чинників за навернення православних українців на католицизм у роках 1935-1939.

На протязі майже десяти років мого посольства до Варшавського Сойму, разом з покійним послом з Галичини Степаном Бараном, до речі — католиком, стукали ми до сумління польських парляментаристів і урядових чинників та питали: — пощо йдуть слідами московських богоненависників, що в руїну обернули вікові святині України? У відповідь довелося чути кпини, погрози, а згодом зазнати і переслідування польських „органів безпеки".

Черговий етап пов'язаний з II світовою війною. У 1940 році був я заступником голови Холмської Єпархіяльної Ради, яку очолював Митрополит Іван Огієнко, палкий провідник і визначний вчений. Восени 1941 року обирають мене заступником голови Української Церковної Ради Волині і зв'язковим тієї Ради з Всеукраїнською Церковною Радою у Києві, до якого я дістався вже при кінці вересня того ж року. У квітні 1942 року Собор українських Єпископів у Києві покликав мене до єпископського служіння. Цього високого становища я не добивався і відмовився від нього; одначе, вихований в українському війську до послуху, послухався врешті заслужених перед Церквою і нашим народом Ієрархів і взяв на свої немічні плечі тягар єпископства.

Єпископське служіння в Україні переплетене у мене з радісними і до болю сумними спогадами. Невимовно радісним було бути свідком і учасником стихійного відродження Української Автокефальної Православної Церкви під німецькою окупацією України, яку новий окупант ненавидів так само, як і сталінські „райхскомісари". Відродження нашої Церкви у тому часі, після понад 20 років знущання над українською душею совєтського уряду й партійної комуністичної мафії, особливо немилосердне у побожній від віків Україні, було не лише великою історичною подією, але й свідоцтвом непереможного зв'язку української душі з Богом. У терпіннях і знущаннях та душа виростила силу до дальшого ісповідництва Христа та дальшого спротиву богоненависникам.

Незабутнім спогадом з 1942 року залишиться у мене масове хрищення за большевицької окупації нехрищених, які і я мав щастя довершувати. До кінця моїх днів переховую спогад про Божественну Містерію — хрищення понад 600 дітей та юнаків у селі Р., недалеко Шведської Могили над Полтавою, у якій було поховано в 1709 році українську волю і державність. Виринає із пам'яті вечірня липнева година над великим ставом, над берегом якого сотки дітей і юнаків, а дещо за ними сотки їхніх „хресних батьків" зі свічками у руках. Небо того вечора над селом Р. купалося у сяйві, а світло свічок відбивалося у спокійній воді ставка, надаючі їй кольор надії... Розумійте, як хочете, а мене цей спогад оживлює й дає поштовх до дальших життєвих зусиль, спрямованих на відродження Християнської України.

[Продовження буде]

Ольга Кузьмович

А ЇХ Є ШІСТДЕСЯТ...

Травень-червень це місяці найбільшої активности молоді в їхній науці. Кінцеві іспити, градуації, матури, вступні іспити до вищих шкіл — все це накопичується у ті гарячкові весняні дні, переплітається та викликає гарячкову напругу у молодих і поважну застанову про минуле і майбутнє у старших.

Українська молодь та її батьки стоять ще і перед додатковими питаннями, тими, які свідомо чи підсвідомо нуртували у них від перших років їхніх дітей у школі. Що робити? Чи конечне додаткове навчання українських дисциплін? Чи треба шкіл українознавства, і чи вони дають те, що повинні?

Хто із нас, батьків, не стояв віч-на-віч із тими питаннями, хто не боровся із нехіттю дітей до додаткових зайнять і додаткової науки, той ледве чи може зрозуміти вагу цієї проблеми і її вплив на майбутнє нашої спільноти. На жаль, здається нам, що велика частина батьків не здає собі справи з важливости цієї проблеми, а що гірше, не здають собі справи з цього центральні проводи українського зорганізованого життя. Справді, стає моторошно перед короткозорістю наших провідників, які так мало журяться тим, що буде після них, як буде виглядати українське життя в цій країні за 10-20 років, хто буде писати і читати українські журнали, книжки, і хто буде говорити цією мовою так плавко, як вони сьогодні. Пригадується виступ пані Х. Кульчицької (в тому часі референтки молодечих організацій в системі УККА) на XI Конгресі УККА ще у 72-му році, де вона, м. і., ставила дуже подібне питання. „Наші провідні одиниці" — говорила пані Кульчицька — „витрачають свою енергію і громадський гріш на т. зв. зовнішню політичну репрезентацію. А чи Ви, шановні пані і панове, подумали, кого ми будемо репрезентувати за недалеких десять років?"

Від того часу минуло вже 6 років і написано неодну статтю на цю болючу тему (напр., проф. М. Семчишин, д-р Л. Ткач, д-р Е. Жарський, ред. І. Пеленська) — але усі вони ніяк не зрушили громадської совісти. Бо тут не вистачає лише закликати батьків посилати дітей до шкіл українознавства, до молодечих організацій, до літніх таборів, як і не вистачить раз в рік поцікавитися ними, чи раз на три роки відступити на конгресі дві години часу. Тут потрібна послідовна, постійна праця, постійне освідомлювання батьків у важливості шкіл українознавства і українських молодечих організацій і спільна дія проводів шкільництва, Церкви, молодечих організацій в рамках УККА та місцевих відділів. Але скільки часу і уваги віддають цьому преважливому завданню ті, в руках яких тепер лежить провід українського життя в ЗСА? Скільки громадських зібрань, нарад було посвячено цьому? Що зроблено, щоби струснути байдужість спільноти й батьків?

Тут і там такі спільні акції постають спонтанно, як ось, напр., саме тепер у градуації випускників шкіл українознавства Ню Йорку та околиці. Завдяки проводам шкіл і активності батьків така спільна ґрадуація відбудеться цього року вже як друга з черги. Створено спільний батьківський комітет, запляновано програму, підготовлено усе, що потрібне і ґрадуація відбудеться на терені Пассейку в суботу 10-го червня ц. р.

Отож є батьки, є учителі, які розуміють наскільки важливим є цей момент закінчення української школи для учнів і для нашої громади і тому бажають підготовити його так святочно, як відбувається це в американських середніх школах. Це незвичайно позитивне явище. Тільки, коли питаємо, скільки цих ґрадуантів є — дістаємо числа, які спонукують нас до поважної застанови. Отож зі Школи Українознавства при Т-ві „Самопоміч" в Ню Йорку ґрадуює 14 учнів, із Школи СУМА в Ню Йорку — 9, із Школи при церкві св. Михаїла в Йонкерсі — 8, Рідної Школи в Нюарку — 11, Школи Українознавства при Відділі УККА в Пассейку — 14, Рідної Школи в Джерзі Сиґі — 4. Всього разом шістдесят молодих українців закінчують наші школи у найбільшому скупченні українців в Америці!

Шістдесят — чи нікого не перелякує це число? Таж на пересічному українському весіллі бачимо більше молоді, не кажучи вже про забави чи літні вечори на Союзівці або у Вальвуді...

Ми не знаємо ще цьогорічних числових даних із інших українських осередків і не знаємо, скільки випускників мають цілоденні українські парохіяльні школи та інші школи, в

(Закінчення на ст. 3-ій)

ЗАМІСТЬ КВІТІВ...

Довго я держала в руках великоднє число „Свободи" з повідомленням на першій сторінці про відхід у вічність св. п. редактора Вячеслава Давиденка. Довго дивилася на поміщену там його знімку. На газету впали сльози.

Не хотілося повірити в болючу дійсність. Знайшла останнього листа від редактора з датою 9 березня б. р. Прочитала: „Смерть ходить тепер усюди, забираючи свої жертви. А на цвинтарі в Бавнд Бруку тепер більше друзів і знайомих, як тих, що ще метушаться... Дальше, наче контраст сумної рефлексії: „Зате якраз напроти моїх вікон чудовий ботанічний сад, що вбирається навесні, як наречена"... Наприкінці листа: „Коректу присилайте". І щирий привіт.

„Коректу присилайте" відносилося до моєї останньої книжки. З болем подумала: — Ой, не пришлю, вже ніколи не пришлю...

Від багатьох років свідома, скільки завдячую нині вже покійному Редакторові. Хоч перевантажений працею, знаходив час редагувати мої скромні писання. Редагував їх як добротливий вчитель, який розуміє духовий світ свого учня. Не вивищувався своїм пребагатим знанням і великим досвідом. Ніколи не накидав авторові своїх поглядів, а скромно, тепло, сердечно радив, як зробити, щоб вийшло краще.

Не раз доводилося подивляти його невтомну працьовитість, знаючи, що його здоров'я надшарпане. Не раз треба було подивляти його лагідність і терпеливість, знаючи, що праця літературномовного редактора нелегка. Завжди треба було цінувати Його витончену оцінку праці других, знаючи, що вона походить зі шляхетности душі. І треба було подивляти його тонкий гумор, який піхував його навіть у важких переживаннях.

І раптом Людини з великої літери не стало. Увірвалося життя, яке збагачувало других. Вже не буде, в кого з довір'ям попросити про пораду в авторській праці. Не покриються сторінки машинопису так добре відомими значками олівця — редакторської праці, — що, залишаючи незмінним характер написаного, виправляла слабше, усувала зайве. Вже не буде листів, з яких промовляла його чиста, добротлива, прямолінійна і погідна душа.

Не стало Редактора, який вмів і хотів розуміти других. Не стало Людини, яка з великим знанням і вкладом праці завжди залишалася дуже скромною у відношенні до других. Це була небуденна Людина...

Складаю давні листи від Редактора, немов закриваючи ще один розділ у

(Закінчення на ст. 3-ій)

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

В СПРАВІ „ШЕВЧЕНКО ПЛЕЙС"

Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій міста Ню Йорку — Відділ УККА повідомляє українське громадянство, що перейменуванням „Голл Плейс" на „Тарас Шевченко Плейс" в Ню Йорку займалася вся українська зорганізована громада через спеціяльну комісію, створену 4-го листопада 1976-го року і в склад якої входили д-р Ю. Волинець — голова, д-р І. Флис і д-р А. Лозинський — члени. В 1977-му році до тої комісії кооптовано капт. М. Лучова, а в 1978-му році для переслухання в тій справі перед Міською Радою додатково попрошено п-і І. Куровицьку і лейт. Г. Полчія.

З невідомих причин у пресі Об'єднаний Комітет зовсім виключається з тієї акції, а приписується її тільки деяким особам.

Інж. Є. Іващків
голова

Ярослав Зубаль
Інж.-Лісник

ПЕРШИЙ ВЕЛИКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ВЧЕНИЙ-ЛІСІВНИК

(У 25-ту річницю смерти проф. д-ра г.к. інж. Бориса Іваницького)

У весняний день 4 квітня 1953-го року облетіла місто Детройт сумна вістка, що відійшов від нас назавжди той, що через усе своє життя стремів до покращання долі свого обездоленого народу, того, що боровся і стільки труду поніс для рідних українських лісів, для яких посвятив ціле своє життя. Не задзвонили дзвони в рідних Сумах і Золотоверхому Києві в св. Софії, щоби на рідній землі прийшли працати свого Великого Сина тисячні маси народу, а передусім українські лісовики; спочив на чужій, хоча дуже гостинній землі, на землі Вашінгтона. До самого кінця життя мріяв і жив думкою повернути до Европи і дальше служити українській справі, головно на пості Голови Української Національної Ради. Невмолима смерть перервала усі ці пляни.

З автобіографії знаємо, що Борис Ю. Іваницький народився 8 березня 1878 року в місті Сумах на Харківщині. Батько Юрій Федотович — агроном працював як управитель одного маєтку. Мати — Людмила Нарцизівна, уроджена Ковальська, українізована полька. Дід — офіцер митної сторожі, баба мабуть білорусинка. Вчився Борис спочатку від матері, пізніше ходив один рік до початкової школи. Потім вписався до реальної школи в Сумах, де крім науки займався ще самоосвітою. По закінченні, вибрав Лісовий Інститут в Петербурзі. На це рішення вплинув уроджений чи й набутий нахил до усамітнення, віддання переваги зв'язкові з природою над перебуванням в товаристві людей. Рішення його було тверде й остаточне, без огляду на всякі можливості. Закінчив Інститут з дуже добрим успіхом з титулом „вченого лісівника".

Ще в часі студій займався різними ділянками науки, як: природознавство, соціологія, логіка, економія; та не занедбував і політично-громадських справ. Брав участь у конспіративних організаціях і був кілька разів арештований, сидів у в'язницях та був під „гласним наглядом" у Полтаві.

В Петербурзі — туга за соняшною Україною зродила твердий нахил до українства; знайомився із знатними українцями, як: Шемет, Скрипник, Ольга Косач; В Полтаві з С. Петлюрою, Марією Кучерявенко-Мартос, Русовою, Мацієвичем і ін. Познайомився з курсисткою Бестужевських В. Курсів у Петербурзі Надією Савич, з якою пізніше одружився.

Після складення дипл. іспиту — виїхав на приватну лісову практику для таксаційних праць у північних московських пралісах (повіт Ведлуж, Костромська губернія). Там пізнав неторкнений культурою природний ліс, з його непрохідністю й безмежними просторами. До 1917 року працював у державних лісах як помічник лісничого і лісничий. В цьому часі був у п'ятьох лісництвах і це було дуже корисне з погляду фахового, бо мав нагоду пізнати різні лісові об'єкти. — Крім праці по лісництвах, з доручення Лісоохоронного Уряду перепроваджував контролю лісових маєтків; при цьому треба було перевірювати господарські пляни, робити поміри й таксацію лісів та виконувати геодезійні праці.

Громадсько-політична праця для українського народу була майже неможлива для державного урядовця; вже сама українська мова викликала підозріння в очах поліції, а за виписування української газети („Ради"), звільнювали людей з праці. І так за „мазепинство" було його переведено на інше лісництво.

Цікаво, що вже в 1907 році вийшла його перша наукова праця „Як збутися ярів і пісків". Це була взагалі перша праця з лісівництва в українській мові. В цей час належав до Київського Лісового Товариства, яке влаштовувало наукові екскурсії, фахові доповіді та видавало звідомлення про всю діяльність.

Організаційна праця: В часі революції в Україні Б. Іваницький зорганізував Лісовий Відділ при Генеральному Секретаріяті, пізніше — Лісовий Департмент при Міністерстві Земельних Справ, та Всеукраїнську Професійну Лісову Спілку. Занімався ще нормалізацією в користуванні паливом та зберіганням лісів від зайвого нищення. — Приймав участь у З'їздах в Генеральному Секретаріяті в лісових справах, даючи фахові поради, вияснення та складаючи відозви.

У початках організації життя Самостійної України — поставив собі завдання вияснити лісові ресурси та характери лісів, як також основні тенденції та проблеми лісової господарки України. Відомо бо, що до того часу України як такої не було, а були лише губернії Росії. На основі даних матеріялів зладив мапу українського розселення і в межах української етнографічної території обчислив — на підставі відомостей Лісового Департаменту Росії — площі лісів України, з розподілом на губерні. І так, на Першому Лісовому З'їзді в Києві зібрані лісники, переважно росіяни, довідалися з немалим здивуванням з проголошеної доповіді, що вони вже працювали і працюють для Українського Лісу, а не для одного з об'єктів великої Росії. — А сталося це лише завдяки невсипущій і жертвенній праці Бориса Ю. Іваницького.

Після евакуації в Кам'янці Подільському став лектором лісівництва в Університеті в 1919-1920 рр. —

На еміграції в Тарнові діє як голова Спілки Співробітників усіх міністерств та Спілки Техніків Сільського Господарства, що нараховувала 30 осіб і випрацювала плян організації Академії. Тут вчить в українській гімназії і пише свою розвідку „Лісова Господарка України".

В Подєбрадах в Чехо-Словаччині бере активну участь в організації Української Господарської Академії і викладає тут дендрологію та лісовирощення, а пізніше також лісову політику, в рр. 1922-35. Займає посади декана, проректора і вкінці ректора УГАкадемії. —

На еміграції в Німеччині стає першим директором Українського Технічно-Господарського Інституту (УТГІ). Дальша педагогічна праця зв'язана з Українським Рільничим Ліцеєм у Черниці в Галичині в 1935-39 рр. та — з Лісовими Фаховими Курсами на Політехніці у Львові в рр. 1942-44. На еміграції в Німеччині продовжує свою науково-педагогічну працю в УТГІ.

Написав багато публікацій і підручників, брав участь у лісових і інших наукових з'їздах та доповідях, був членом наукових товариств та установ: Українська Наукова Асоціяція в Празі, Український Науковий Інститут в

(Продовження на стор. 4-ій)

А ЇХ Є ШІСТДЕСЯТ ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

яких вчать української мови та українських предметів. Однак знаємо, що рік тому на першій спільній градуації із шкіл українознавства в нюйоркській окрузі було 80 градуантів, а відомі з преси числа із кіл українського шкільництва в ЗСА вказують на постійне зменшення числа учнів (за даними Шкільної Ради УККА на 50 відсотків за вісім років).

Отже, може треба радіти, що цих наших градуантів аж шістдесят , треба радіти, що все ще є горстка батьків і вчителів, які хочуть дати нашій молоді таке потрібне знання українства і послідовно довести його до завершення.

Весняні місяці прокинули активність не лише серед молоді. Конвенції, з'їзди, конференції, зустрічі збиратимуть в найближчому часі різні верстви нашої спільноти. Чи не слід їм усім поставити в осередку уваги не себе, а виховання майбутніх українських поколінь? Читаємо, що 18-та Конвенція Союзу Українок Америки поставила своїм гаслом: ,,Сьогоднішня українська дитина — майбутність українського народу''. Здається, не може бути кращого на потребу гасла як саме це. Тільки, щоб услід за ним пішли конкретні вчинки і щоби його підхопили також інші організації з завершенням на III Світовому Конгресі Вільних Українців,що стоїть вже за порогом!І щоб не закінчилось на красномовних промовах та самовдоволенні промовців!

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯТА
ВПР. ОТЦЯ ВАСИЛЯ ЛАРА

Закарпатські Українці зорганізовані у Відділі Карпатського Союзу та Об'єднанні Карпатських Січовиків у Філядельфії — щиро-сердечно вітають свого Земляка

Впр. о. Василя Лара
з приводу
85-річчя життя
і 60-річчя священства

З вдячністю пригадуємо Його заслуги, як директора Дівочої Учительської Семінарії в Ужгороді, як найближчого співпрацівника б. Президента Карпатської України о. А. Волошина, опісля, 1938, як директора об'єднаної дівочої і хлоп'ячої учительської семінарії в Севлюші, (сьогодні Виноградів). Пригадуємо Його студентів — кандидатів на учителів Славних Героїв, які в рядах Карпатської Січі спинили наступ мадяр на Хуст, чим уможливили відбуття Сойму і проголошення Карпатської України самостійною.

В Америці Впр. о. В. Лар, оце 30 літ є парохом серед лемків в Ансонії, Конн., де 28 травня 1978 р. буде відправлена благородна Архиєрейська Літургія, опісля відбудеться Ювілейний Бенкет для парафіян і гостей. Евентуальні привіти, просимо посилати на адресу Ювілята: Very Rev. B. Lar, 105 Clifton Avenue, Ansonia, Conn. 06401.

НА МНОГАЯ І БЛАГАЯ ЛІТ ОТЧЕ ДИРЕКТОРЕ!

За Управу Відділу Карпатського Союзу:
Отець Протопресвітер С. Біляк, заступник голови
інж. Г. Гордієнко, секретар
В. Кемень, скарбник
С. Новаківський, голова Г.У. Карпатської Січі

Появився другий том ,,Історії грецької літератури" проф. д-ра Михайла Соневицького

Ню Йорк (Н. Н.). — На днях вийшов з друку другий том ,,Історії грецької літератури" д-ра Михайла Соневицького, видання Українського Католицького Університету ім. Климента Папа в Римі з передмовою Блаженнішого Патріярха Йосифа, який, між іншим, пише:... Видаємо з рамени УКУ другий том ,,Історії грецької літератури". Перший том (700 ст. вперше виданий українською мовою) був прийнятий критиками як фундаментальний твір і зовсім слушно. Він знаний нині серед своїх і чужих по цілій кулі земській. Михайло Соневицький написав основний твір, який видав УКУ і це зробило йому славне ім'я в науці. Хоч фізичні його сили слабли, він дальше працював і написав другий том...На жаль, смерть не дозволила авторові побачити кінець цієї праці, яка зробила його визначним українським науковцем. Сам професор, як людина високоблагородна, стане зразком для потомства і під оглядом наукової солідности і високої творчости, та життєвої світлости і характерности".

Проф. д-р Михайло Соневицький в другому томі опрацював ,,Розвиток аттіцької трагедії", що становить окрему цілість. Його смерть, це невіджалувана втрата для української науки в ділянці клясичної філології і вона створює велику прогалину, як це сам автор натякає у вступному слові до першого тому ... ,,Ні на Батьківщині, ні на еміграції немає нині достатнього числа дослідників історії та культури античного світу... для глибшого зрозуміння творів рідної літератури, якої передові представники (І. Франко, Леся Українка, неоклясики та інші) нав'язували до античних письменників і їх творів, знання античної літератури необхідне культурній людині".

Книжка коштує $16.50 (разом з пересилкою) і її можна замовляти на адресу: ,,Istoriya Hretskoyi Literatury" ,,Self-Reliance", 98 Second Ave., New York, N.Y. 10003.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

житті. Читаю їх ще раз. Ще раз відчуваю, як багато в тих листах альтруїстичного зрозуміння. Ще раз призадумуюся над глибокими думками, що промовляють з листів. Ще раз бачу, скільки у листах краси української мови, яку так плекав і якою він так дорожив...

Мені важко писати слово ,,покійний''. Воно означає смуток, а ми запам'ятали сл. п. Редактора життєрадісним, погідним, всміхненим. Мені важко погодитися з фактом, що його між нами нема.

Та зір зупиняється на закінченню одного з листів: ,,Пишіть і не оглядайтеся назад. Дивіться лише вперед і вдосконалюйтеся у цій чудовій ділянці людської творчости, що зветься літературою''.

А може це побажання — звернення до всіх, кому дорога рідна мова? Щоб так як він працювати в цій ділянці до самого останку?

На могилу кладуть квіти. Хай пошана і вдячність сл. п. Редакторові Вячеславові Давиденкові зацвітуть синіми квіточками барвінку. Барвінку, який у віруваннях українського народу символізує безсмертність.

Леся Лисак-Тивонюк

ЗСА БАЖАЮТЬ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

рання Совєтського Союзу встановити гегемонію в світі чи в Азії не увінчаються успіхом, бо ЗСА співпрацюватимуть з червоним Китаєм, щоб запобігти цьому.

У суботу Бжезінські відбув тригодинну нараду з міністром закордонних справ Гуанґ Гуа, а день пізніше нараджувався із заступником прем'єра Тенґ Гсія-пінґом, який сповняє головні адміністративні функції в уряді червоного Китаю.

Того самого дня Бжезінські відвідав мавзолей Мао Тсе-тунґа і відбув другу з черги нараду з міністром закордонних справ Гуанґ Гуа.

У понеділок, 22-го травня, ціла американська делегація мала відвідати Великий китайський мур та могили володарів династії Мінґ, як теж продовжувати переговори з китайськими урядовцями.

Перед поворотом до ЗСА Бжезінські плянує зупинитися в Токіо та Сеулі, щоб поінформувати японський і південнокорейський уряди про перебіг і вислід переговорів у Пекіні.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

Відбулася роздача дипломів і нагород у Менор коледжі

Дженкінтавн, Па. (М. Д. К.). — Шістдесят сім випускників отримали дипломи 11-го травня ц. р. в Менор Джуніор коледжі. З нагоди закінчення академічного року о. Монс. Р. Данильчук, декан Піттсбурзького і Джонставнського Деканатів, і о. Р. Семинак, капелян коледжу, відслужили Божественну Літургію, о год. 5-ій вечора в авдиторії будинку Неустаючої Помочі. Проповідь виголосив о. монс. Данильчук, підкресливши вагу значення та відповідальність кожної людини у виконанню йому призначеної ролі в житті. По Божественній Літургії відбулося прийняття для всіх учасників.

Академічна процесія, в якій взяли участь члени адміністрації, професорський збір, гості і випускники в академічних одягах, почалась походом від бібліотеки Василіяди до авдиторії коледжу, де відбулась врочиста роздача дипломів і вручення нагород. По відспіванні національного гимну і молитви, С. Дія — академічний декан, представила кандидатів, дипломи роздала С. Кляра — президент коледжу, а нагороди вручив Тома Линч, голова Ради Директорів таким випускникам в програмі навчання до дворічного (асcошієйт) ступня в ділянці гуманістичних наук — Патриції К. Поттичен; в ділянці стислих наук — Кароллі Чарлз і Юдиті Інґрам; свідоцтво найвищих наукових осягнень в програмі медичних асистентів, від Відділу Американської Асоціяції Медичних Асистентів у Філядельфії признано Йоанні Фінлей.

Почесне відзначення декана здобули: К. Чарлз, Ю. Інґрам, М. Ґулд, К. Мартин, А. Нубек і Д. Вер — за три семестри в коледжі.

Відзначено в ,,Хто є Ким між Студентами в Американських Джуніор коледжах": С. Бавер, К. Чарлз, М. Ґулд і Ю. Інґрам.

Згадано також Йоанну Ласковську, з першої групи студентів у програмі дентистичних асистентів і кандидатку до диплому, яка померла навесні ц. р., нагороджуючи пам'ятною плякетою, уфундованою її батьками.

Лорі Ботбил виголосила ґрадуаційну промову, в якій дякувала адміністрації, вчительському зборові і студентам, в імені всіх випускників, за їхню участь в уприємненні їхнього перебування та осягнення мети в одержанні дипломів у Менор Джуніор коледжі.

Пан Линч представив головного промовця, Линн Габшманн, директора Громадських Обслуговувань при Пеннсилвенському шпиталі, дорадника в справах відносно подруж і загального відношення батьків і їхніх дітей. У своїй промові ,,Ви і ваші цілі", пані Габшманн з'ясувала важливість вибору наших цілей та їх здобуття в житті.

Монсіньйор Йосип Федорик, голова Дорадчої Ради при Менорі, закінчив програму молитвою. Прийняття для адміністрації, вчительського збору і гостей, влаштовано в залі ,,Семінарів", у бібліотеці Василіяди.

При буфеті, гості весело перевели вечір. Тридцятьрічний ювілейний рік увійшов в історію ґрадуацій Менор Джуніор коледжу.

ВАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою. найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

У Львові почали виробляти електронічні годинники

Київська ,,Радянська Україна" інформує, що у Львові почато виробництво сучасних електронних годинників. Технологію і самі прилади розробило львівське спеціяльне конструкторське бюро мікроелектроніки і приладобудування — об'єднання ,,Мікроприлад". Ці настінні електронні годинники виробляють у двох варіянтах: ,,Кварц — 1" наснажується від змінного струму напругою 220 вольтів або від автомобільного акумулятора в 12 вольтів, а ,,Кварц — 2" працює тільки від мереж змінного струму. Як один зразок так другий відзначаються високою точністю, — пише ,,Радянська Україна".

Волею Божою, після тяжкої хвороби вмерла
19-го травня 1978 року

бл. п.

ЄЛІЗАВЕТА МАР'ЯНІВНА
КОЗІЦЬКА
ур. МАРЦІНКІВСЬКА

про що повідомляють —

З. БОГДАНІВСЬКА
В. ТРОХИМЕНКО

ПАНАХИДА в понеділок, 22-го травня ц. р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми при 7-ій вул. в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН у вівторок, 23-го травня 1978 р., з того ж похоронного заведення до Церкви-Манастиря у Спрінг Валей, Н. Й.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями, Друзями по Зброї і Знайомими,
що в неділю, 21-го травня 1978 року, після довгої і тяжкої недуги,
упокоївся в Бозі, прийнявши Найсвятіші Тайни,
наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО, БРАТ і ДІДУСЬ

бл. п.

ПЕТРО КОСТИШИН

уроджений 5-го липня 1920 р. у Бродах, Україна.

ПАРАСТАС у вівторок, 23-го травня 1978 р., о год. 7:30 веч., у похоронному заведенні Mc Nerney-Burnadz, 371 Lakeview Avenue, Clifton, N.J.

ПОХОРОН у середу, 24-го травня 1978 р., о год. 8:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Миколая у Пассейку, Н. Дж., а звідти на цвинтар Cedar Lawn у Кліфтоні, Н. Дж.

У глибокому смутку:
ЮЛІЯ — дружина
ЮРІЙ і БОРИС — сини
з дружинами та дітьми
ЯРОСЛАВ — брат з дружиною та донями
Ближча і дальша Родина в Америці і Україні

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що в суботу, 20-го травня 1978 року упокоївся в Бозі

бл. п.

МИКОЛА ОЛЕКСАНДРОВИЧ
КРИВОЛАП

нар. 10-го липня 1905 р. на Полтавщині, в Україні.

ПАРАСТАС у вівторок, 23-го травня ц. р., о год. 7:30 веч. в Українській Православній Церкві св. Покрови при 12th and Oak Lane Ave's, Philadelphia, Pa.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в середу, 24 травня 1978 р., о год. 9-ій ранку в церкві св. Покрови.

Тіло Покійного буде перевезене на Вічний Спочинок на Український Православний Цвинтар в Савт Бавнд Брук, Н. Дж. (Приблизно год. 1-ша по пол.).

В глибокому смутку:
дружина — МАРІЯ
син — ЮРІЙ дружиною ОЛЕЮ
невістка — МІЛЯ
внуки:
о. диякон ЄВГЕН з дружиною МАРІЄЮ
ВОЛОДИМИР і ЮРІЙ
Родина в Україні

Замість квітів на могилу, на бажання Покійного, просимо складати дар на Фонд Семінарії св. Софії при Українській Православній Церкві в ЗСА: St. Sophia Ukrainian Orthodox Seminary, P.O. Box 240, So. Bound Brook, N.J. 08880.

Замість квітів на могилу
бл. п. проф. Івана Рудакевича
складаємо 20.00 долярів
на Український Музей в Ню Йорку.
Іванна СЕМЕНИТА і діти:
Марта ФАРМІҐА
Євген РУДАКЕВИЧ

НАУКОВЕ Т-во ім. ШЕВЧЕНКА в ЗСА
складає щиру подяку за пожертви,
зложені замість квітів на могилу

сл. п. проф. д-ра Михайла Тершаківця

Пожертви зложили:

інж. Богдан і Ірина Чайковські і Роман і Олімпія Хонацькі	$50.00
проф. д-р Богдан Романенчук	25.00
Роман і Таня Левицькі	25.00
д-р Володимир і Слава Ґалан	25.00
Іван і Меланія Покорські	20.00
Василь і Наталія Качмар	10.00
проф. д-р Наталія Пазуняк	10.00
Галина Крохмалюк	10.00
Євгенія Онуферко	10.00
Разом	$185.00

В ЧЕТВЕРТУ СУМНУ ТА ДУЖЕ БОЛЮЧУ
РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мойого Найдорожчого ЧОЛОВІКА
і нашого Найдорожчого ТАТА

бл. п.

ТЕОДОРА СЕНЧИШИНА

що відійшов від нас у Вічність 29-го травня 1974 року, на 53-му році життя, та залишив нас у дуже великім смутку та горю,

дня 28 травня 1978 р., о год. 12-ій дня

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА
ЗА СПОКІЙ ЙОГО ДУШІ
в церкві св. Володимира
709 Front Street, ГЕМСТЕД, Н. Й.

Тяжким горем та тугою прибиті на все —
дружина — АНТОНИНА
дочка — АННА
син — ДОРКО

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями й Знайомими,
що 18-го квітня 1978 року відійшов у Вічність у Дервенті, Югославія,
на 80-му році життя і 49-му році священства,
наш Дорогий БРАТ

бл. п.

о. ІВАН ЛЕВИЦЬКИЙ

АБСОЛЬВЕНТ ГР.-КАТ. БОГОСЛОВСЬКОЇ АКАДЕМІЇ У ЛЬВОВІ. БУВШИЙ СТАРШИНА УКРАЇНСЬКОЇ ГАЛИЦЬКОЇ АРМІЇ. ДОВГОЛІТНІЙ В'ЯЗЕНЬ РЕЖИМУ ТІТА. ПАРОХ В ЦЕРОВЛЯНАХ, А ЗГОДОМ У ДЕРВЕНТА, ЮГОСЛАВІЯ.

ЄРЕЙСЬКІ ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ, в приявності численного духовенства відбулися в дні 20-го квітня ц. р., з початку в гр.-кат. церкві Дервента, а опісля в Баня Луці, де поховано побіч дружини бл. п. Стефанії з дому Дозорська.

Просимо згадати Покійного в своїх молитвах.

МАРІЯ МИКЕТЕЙ — сестра
ЛАВРА ЛЕВИЦЬКА — сестра
Ближча і дальша Родина в США, Німеччині, Україні, Австрії і Канаді

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ ПОКІЙНОГО буде відслужене ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ в церкві СВ. АРХ. МИХАЇЛА в НЮ ГЕЙВЕНІ, Конн., в НЕДІЛЮ, ДНЯ 28-го ТРАВНЯ ц. р., о год. 8-ій ранку.

ПЕРШИЙ ВЕЛИКИЙ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Варшаві, Могилянсько-Мазепинська Академія, Наукове Товариство ім. Шевченка, Українська Вільна Академія Наук.

Його праці присвячені українському лісові, його ролі в історії, кліматичному й господарському значенню, лісокультурним прикметам і тенденціям господарського розвитку й особливостям техніки лісовирощування.

З нагоди 25-річного ювілею УГА—УТГІ в 1947 році — Професорська Рада УТГІ надала проф. Б. Іваницькому гідність доктора „гоноріс кавза" лісових наук з признанням великих заслуг на полі лісової науки, за жертовну працю для українського народу та за довголітню працю для УГА—УТГІ. Товариство Українських Лісників „ОБУЛІД" надало йому почесне членство.

Від липня 1948 року був членом і головою Української Національної Ради. Займаючи чолове становище в українській науці, він — як зразковий громадянин — знаходив ще час працювати активно і в українському суспільно-політичному житті.

І тому не диво, що в такій Німеччині, яка на ділі була зав'язком і колискою світової лісівницької науки (до 90 відс.) — вже в 1529 році виходить публікація на лісівницькі теми — „Райхенгалліше Вальдвезен". Від половини 18-го до початків 19-го сторіч діють вичначні подвижники лісовницької науки, славні у світі — Г. Л. Гартіґ, Андреас Котта, а пізніше Крістіян Гундесгаген вже в 1837 році видає енциклопедію лісознавства „Енциклопиді дер Форствіссеншафт". Цікаво, що монументальна двотомова праця Б. Ю. Іваницького виходить бл. 100 років пізніше: „Ліси й лісове господарство на Україні" (Український Науковий Інститут, Варшава, Т. 45 і 27-рр. 1939 і 1936; стор. 320, мапи і таблиці).

Борис Ю. Іваницький видав: 7 наукових друкованих праць, 24 наукові статті, 11 брошур і підручників і 4 переклади.

Зредагував німецько-український лісівницький словник (3700 позиції, Подєбради). Деякі його статті друковані в чужих мовах, що виносить українську лісницьку науку на міжнародне форум, популяризує її між чужинцями. Перша його наукова праця „Як збутися ярів і пісків" — (Київ, 1907 р.) переконує нас, що автор її дуже болів над обезлісенням України (12 відс.) і старався довести до поправи цього стану.

Усіх його праць 46 (чи й більше) — дорібок для українського лісництва дуже багатий. У своїх працях він відкриває нам дійсний стан українського лісу та його історичне, господарсько-економічне, стратегічно-оборонне, а колись колонізаційне значення для народу. Він виказує великі скарби народного майна та заразом вказує, як його охороняти і зберігати для прийдешніх поколінь.

Під кінець свого життя проф. Б. Ю. Іваницький прибув літаком з Европи до свого сина в Детройті, Міч., на відпочинок і лікування, з тим, що мав ще надію повернутися і продовжувати свою працю. Та, не довелося! Важкі еміграційні умови та удари зламали його. Часопис „Український Прометей" з 9 квітня приніс сумну вістку: 4 квітня 1953 р. о год. 11-ій ночі, упокоївся після Сповіді і св. Причастя професор, почесний доктор — Борис Юрійович Іваницький. Похорони відбулися при численній участі духовенства і громадянства 11 квітня о год. 10-ій ранку на цвинтарі Евергрін. По похороні відбулися поминки в залі Укр.-Амер. Осередку. Від багатьох організацій і установ були передані Родині Покійного вислови співчуття. В похоронах взяли участь — Архиєпископ Мстислав і все православне духовенство, представники УНРади й УККА з Ню Йорку, Тов-во Укр. Інженерів та широкі кола громадянства. —

Що ж зробили для відзначення і увіковічнення пам'яті великої міри лісівника і громадянина-патріота? — В першу річницю смерти відбулися Жалобні Сходини старанням Т-ва Укр. Інженерів у Детройті. З доповіддю про життя і працю Покійного виступив проф. д-р Іван Розгін, голова Групи УВАН в Детройті, колишній друг і співробітник. Старанням голови Відділу ТУІА інж. Д. Лісовського і членів Управи була влаштована Виставка праць, фот, відзнак, грамот та інших пам'яток з життя Б. Ю. Іваницького. — Накінець був висвітлений фільм з похоронів.

Вдячні Українські Лісники не забували і пізніше та вшанували пам'ять Покійного сходинами, в пресі та відвідуванням могили на цвинтарі Евергрін, складали вінки (з гілок лісових дерев) та квіти і проводили молитву.

В Чікаґо вшановано 30-річчя НТШ у ЗСА

Заходами Осередку Праці Наукового Товариства ім. Шевченка в Чікаґо і Українського Історичного Товариства, Відділ у Чікаґа, в приміщенні Українського Інституту Модерного Мистецтва, в неділю 23-го квітня ц. р. голова Осередку Праці НТШ в Чікаґо проф. д-р Юрій Мачук відкрив ювілейне святкування і на вступі привітав численно зібраних, а також у коротенькій промові пояснив значення святкування ювілею 30-річчя і наукової та видавничої праці НТШ у ЗСА. Опісля представив зібраним на залі гостям доповідачів та попросив чергового доповідача до слова.

Наукові доповіді на високому рівні виголосили професори - науковці: проф. д-р Марія Овчаренко — „Українська національна революція в поезії сучасників"; проф. д-р Степан Горак — „Чи історик Михайло Грушевський повернув Україні Русь?"; проф. д-р Михайло Біда — „Значення історичних праць Михайла Грушевського для української історіографії" і проф. др Микола Чировський — „Англомовне видання 10-томової Історії України - Русі академіка Михайла Грушевського і її значення".

Перший доповідач проф. д-р Марія Овчаренко присвятила доповідь поемі Павла Тичини — „Золотий Гомін, — це поема на прославу проголошення самостійної Української Держави в Києві в 1917 р. Ця поема Тичини — це перлина української патріотичної лірики. Рівної їй нема в усій післяреволюційній нашій поезії. У ній Тичина під впливом величезної радости передав своє розуміння історії України, підкреслюючи тут передусім ідеалістичні християнські елементи. У відродженні свого народу він бачив співучасть самого Творця всесвіту. Доповідач пояснила, що Тичина написав цю неперевершену поему з великою вірою в те, що ворожі сили, які „проклинають сонце і Христа" не можуть убити відродженого народу.

Дальші доповідачі, — проф. С. Горак, проф. М. Біда і проф. М. Чировський, яких доповіді відносилися до історичних праць академіка Михайла Грушевського пояснили в в приступний спосіб, що академік М. Грушевський має великі заслуги і вклад не тільки в ділянці української історіографії, але також і в ґалузі таких наук, як соціологія, етнографія, фолкльор, археологія і література. Присутні на залі гості мали нагоду також дізнатись, що М. Грушевський був основоположником нової схеми української історіографії, а В. Дорошенко навіть вважав його — „дійсним батьком української історії" (Літературно - Науковий Вісник, 1912, травень, стор. 297).

Професор О. Оглоблин також вважає М. Грушевського найвидатнішим серед українських публіцистів XX ст., а при цьому вважає його визначним політичним діячем, що мав вийнятковий вплив на тогочасне суспільно - політичне життя України. (О. Оглоблин, „Український Історик", 1-2 (9-10. Рік III., Ню-Йорк, Мюнхен, 1966, стор. 6).

Михайло Грушевський виконав велику працю для нас тим, що він визначив і впровадив у науковім досліді свою самостійну схему історії українського народу в цілому періоді його історичного буття на замешкуваній ним від прадавніх часів території, а тим довів науково про суцільність і нерозривність нашого історичного процесу. Тому, завдяки його науковій схемі силою фактів, визначилась основна наша національна лінія.

Великою заслугою М. Грушевського є те, що він перший повалив стару втоптану російську схему, що була провідною схемою, здуманою московськими істориками для континуації генеалогії московської княжої династії Рюриковичів, щоб підтримати Російську централізовану державу. Ця нова наукова схема М. Грушевського стала підставою і вихідним пунктом для української історіографії. З тією схемою навіть погоджувалися такі російські визначні історики, як Е. Пресняков і М. Любавський. (Б. Крупницький, „Українська наука під совєтами", Мюнхен, 1957, стор. 13).

Також визначний польський учений Александер Брікнер, про наукові праці М. Грушевського, а особливо про „Історію України - Русі" висловлювався дуже позитивно, а саме: „Що ці праці є знамениті, багаті змістом, на які можна полягати та на які, ще не скоро здобудуться інші країни навіть із старішою слов'янською літературою". (Записки Наукового Товариства ім. Шевченка, Львів, 1922, т. 133).

Навіть визначний світової слави історик і дійсний член Чеської Академії Наук Ярослав Бідло писав, що — „Історія України - Русі, М. Грушевського належить до найбільших творів, а тому він її високо оцінює і вважає за твір світового значення, який належить до найкращих творів історичної літератури. Тож сміло можна сказати, що М. С. Грушевський через усю свою багатогранну народну діяльність своєю українською історією виконав найдоцільнішу службу для українських національних стремлінь, як між своїм народом, так і в неслов'янській чужині". (Bidlo Jaroslav: Michal Hruševský, V Praze, Nákladem České akademie ved a umeni, 1935, 43 p.)

М. С. Грушевський поклав твердий фундамент для нашого державного відродження, накреслюючи правдиву схему нашого історичного розвитку, як української нації, а ця схема встановила і науково обґрунтувала самобутність та історичну метрику українського народу, а також самостійність нашого власного історичного процесу. Тому ця схема поклала міцний фундамент відокремлення, а не наближення до Москви.

Між питаннями після доповідей, що їх ставили зацікавлені гості, слід відмітити такі: Чи не можна заохотити американців неукраїнців до писання історичних книжок в дусі схеми Грушевського та чи в совєтській Україні є визначні українські історики? Проф. Горак відповів, що якби мати хоча 150 тисяч долярів на цю ціль, то він знайшов би і десять американських істориків, бо їм треба платити за труд. У совєтській Україні, сказав проф. Горак, є значне число українських істориків; якби прочистити їх твори від накиненого забарвлення теперішнім режимом, то їхні твори стали б цінним вкладом в українську історіографію. На питання, коли появиться друком перекладена на англійську мову 10-томова Історія України - Руси академіка М. Грушевського, проф. М. Чировський відповів, що переклад зроблений, чотири томи вже переглянув професор історії Оттавського університету, сенатор д-р Павло Юзик, а контракт з Видавництвом Оттавського університету скоро підпише Управа НТШ. Можна сподіватися, що ще цього року вийдуть друком перші томи Історії. При цій нагоді, проф. Чировський додав, що це видання не є прибутковим, є дуже коштовне, треба значних пожертв від українського громадянства на цю ціль, бо НТШ ще не має достатніх фондів. З приємністю треба підкреслити, що ніхто з присутніх не висловлювався проти видання англійською мовою Історії Грушевського.

На закінчення голова Осередку Праці НТШ, проф. Юрій Мачук, подякував доповідачам за виголошення актуальних доповідей і подякував численно зібраним гостям (123 особи присутні) за прибуття і вислухання доповідей і дискутантам за цінні питання. При цій нагоді повідомив, що в Чікаґо відбудеться 30-го вересня ц. р. Ювілейний Вечір НТШ, на якому святочну промову виголосить проф. Ярослав Падох, теперішній голова НТШ в ЗСА, на тему: Досягнення НТШ на науковому і видавничому відтинку на протязі Ювілейного періоду НТШ в ЗСА. Проф. Мачук також повідомив, що НТШ в Ню Йорку влаштовує в днях 25-го і 26-го листопада ц р. Наукову Конференцію і Зустріч з громадянством у формі Ювілейного бенкету.

М. Б.

ВАШІНҐТОН ВІДЗНАЧИТЬ ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЇВ

Вашінґтон.(М. Б.). — Урочистим Зібранням, що відбудеться тут в неділю, 28-го травня ц. р. в залі української автокефальної православної Церкви при 4842 — 16 Вулиця Н. В. о1:00 по полудні, українське патріотичне громадянство Великого Вашінґтона відзначить світлу пам'ять героїв-борців, що згинули від рук підступних московських убивць: голови Директорії УНР Симона Петлюри, Євгена Коновальця, Степана Бандери і Тараса Чупринки-Шухевича. В українських католицькій і православній церквах у ту неділю будуть відслужені Панахиди за спокій душ усіх борців за волю України. Головну промову виголосить визначний діяч націоналістичного руху редактор Ярослав Гайвас. В програмі будуть також деклямації Ангеліни Лимаренко і братів Миколи та Петра Кормелюків, а на закінчення — висвітлення прозірок про визначних діячів нашої національно-визвольної боротьби.